

Σκευός τι τῶν πιλοποιῶν ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκπέμπεται ἀτμός πρὸς μαλάκωσιν τῶν πέλων καὶ διαρρῦθμιν τοῦ σχήματός των.

ἀχνιστός ἐπίθ. σύνηθ. ἀχνιστέ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχνίζω (II).

1) Ὁ ψηθεὶς διὰ μόνου τοῦ χυμοῦ του χωρὶς νερόν Θήρ. Τσακων.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀχνιστὸ χταπόδι Θήρ. Ἀχνιστὰ μύδια αὐτόθ. Καβούρια ἀχνιστὰ Λεξ. Δημητρ. Κρίε ἀχνιστέ Τσακων. 2) Ὁ ἀναδίδων ἀτμόν σύνηθ.: Ἀχνιστός καφές. Ἀχνιστὴ σούπια. Ἀχνιστὸ γάλα-πιάντο-τσάι-φλιτζάνι κττ.

ἀχνίτικος ἐπίθ. Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχνη καὶ τῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ κατασκευασθεὶς ἐκ λεπτοῦ λευκοῦ ἀλεύρου: Γνωμ. Ὁ Θεὸς τοῦ ἀκαμάτη τοῦ δίνει δὴν ψωμὶὰ ἀχνίτικα καὶ τοῦ δουλευτῆ ἕνα κ' ἐκεῖνο κρίθινο (ὅτι οἱ ὀκνηροὶ εὐδοκιμοῦν συχνὰ εἰς τὴν ζωὴν καλῦτερον ἢ οἱ φιλόπονοι).

ἀχνίτσα ἡ, Πόντ. (Οἶν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄχνη καὶ τῆς καταλ. -ίτσα.

Μετων. ἄνθρωπος λίαν εὐαίσθητος καὶ εὐπαθής.

ἀχνο- α' συνθετ. σύνηθ.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἀχνός.

Συντίθεται ὡς α' συνθετικὸν 1) Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαινόμενον εἶναι ὠχρόν, ἀσθενές, ἀμυδρόν, οἶον: ἀχνόκερο, ἀχνοσύννεφο, ἀχνοφέγγαρο, ἀχνόφωτο κττ. β) Μεταφ. πρὸς δήλωσιν τοῦ μὴ ἔχοντος ἰσχύν, ἔντασιν, οἶον: ἀχνογέλιο, ἀχνολαλιά κττ. 2) Μετ' ἐπιθέτων χρώματος δηλωτικῶν πρὸς δήλωσιν τῆς ἀμυδρότητος αὐτοῦ, οἶον: ἀχνοκίτρινος, ἀχνοκόκκινος, ἀχνόλευκος, ἀχνόξανθος κττ. 3) Μετὰ ρημάτων πρὸς δήλωσιν τῆς ἐλλείψεως ἰσχύος, ἐντάσεως ἐνεργείας (ἐνθα ὡς α' συνθετ. πρόκειται τὸ ἐπίρρημα ἀχνά, τὸ δὲ ο ὡς κατ' ἐξοχὴν συνθετικὸν φωνῆεν), οἶον: ἀχνογεῶ, ἀχνολαῶ, ἀχνοσβῶ, ἀχνοφαίνομαι, ἀχνοφέγγω κττ.

ἀχνοβολή ἡ, Λεξ. Πρω.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχνός καὶ βολή ἢ ἐκ τοῦ ρ. ἀχνοβολῶ.

Ἐκπομπή ἀτμοῦ.

ἀχνοβολῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. ἀχνοβουλῶ Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχνοβόλος ἢ τοῦ οὐσ. ἄχνα καὶ τοῦ -βολῶ, περὶ οὗ ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 244 κέξ.

Ἐκβάλλω πολὺν ἀτμόν.

ἀχνογέλιο τό, ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.³ 11.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχνογεῶ.

Μειδιάμα: Ποίημ.

Καὶ σμίγουν πόνος τῆς σκλαβιᾶς κ' ἐλπίδα τῆς πατρίδας μέσα 'ς τ' ἀναστενάγματα καὶ μέσα 'ς τ' ἀχνογέλια.

ἀχνογελοῦσα ἐπίθ. θηλ. ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.³ 112.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχνογεῶ καὶ τῆς καταλ. -οῦσα.

Ἡ ἐλαφρῶς μειδιῶσα: Ποίημ.

Νὰ ἡ ἐκκλησιὰ, πλουμίστε τῆς τὰ πλάγια ἀπάνου ὡς κάτω μὲ ἀχνογελοῦσες Παναγιές, μὲ Παναγιές θλιμμένες.

ἀχνογεῶ σύνηθ. ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 58 ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.³ 11.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχνα καὶ τοῦ ρ. γεῶ.

Μειδιῶ: Δὲν ἔμεινε μάτι νὰ μὴ γλυκαθῇ καὶ χεῖλη νὰ μὴν ἀχνογελάσῃ ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κὶ ὅλο περνᾷν κὶ ὅλο περνᾷν οἱ σκλαβωμένοι ἐμπρὸς του καὶ πότε ἀναστενάζουνε καὶ πότε ἀχνογεῶνε

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀχνόθωρος ἐπίθ. ΚΘεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 98 ΛΜαβίλ. Ἔργα 40.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. θωρός.

Ὁ ἔχων ὠχρὰν ὄψιν, χλομός, κιτρινωπός: Ἐχόρευαν μέσα 'ς ἕνα ἀχνόθωρο σύννεφο ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ. Περ' σόστερο ἀπ' τ' ἀχνόθωρα τοῦ ἡλιοῦ τοῦ χινοπώρου ἡσυχα βασιλέμματα

ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἄν.

ἀχνοκεντημένος ἐπίθ. ΙΠολέμ. Βασιλ. ἀνήλιαγ. 83.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχνα καὶ τοῦ κεντημένος μετοχ. τοῦ ρ. κεντῶ.

Ὁ κεντημένος μὲ λεπτοτάτην κλωστήν: Ποίημ.

Σ' τὴ μεταξένια τραχηλιά τὴν ἀχνοκεντημένην.

ἀχνόκερο τό, ἀχνοκέρι Λαύρας ἐν Ἀνθολ. Η' Απολίδ. 201 ΚΠαλαμ. Δεκατετράστ. 69 ἀχνόκερο ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κὶ ἀντίλογ. 71.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. κέρι.

Κηρίον ὠχρόν: Μπροστά σὲ τέτοιο πόνο σβήνει ὁ δικός μου σὰν ἀχνόκερο ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κ' ἡ λαμπάδα τοῦ ἡλιοῦ καὶ τ' ἀχνοκέρια

φωτίζουν ὅμοια δράματα τρανὰ

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

Πῶς κρατεῖς τὰ δὴ σου ἀστέρια | σὰν δλόσθηστα ἀχνοκέρια; Λαύρας ἐνθ' ἄν.

ἀχνοκίτρινος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχνός καὶ κίτρινος.

Ὡχροκίτρινος.

ἀχνοκόβω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἔχνος καὶ τοῦ ρ. κόβω.

Κόπτω τὸ κάττυμα τοῦ ὑποδήματος: Ἀχνοκόβω τὸ παπούτσι.

ἀχνοκόκκινος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχνός καὶ κόκκινος.

Ὡχρός καὶ κόκκινος: Ἀχνοκόκκινα χρώματα ΓΞενοπ. Πλούσ. 53.

ἀχνόκολλα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχνη καὶ κόλλα.

Κόλλα καμωμένη ἀπὸ ἄχνην, ἥτοι λεπτότατον ἄλευρον. Πβ. ἀλευρόκολλα.

ἀχνοκόπος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἔχνος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -κόπος. Πβ. ἀγκαθοκόπος, ἀξινοκόπος κττ.

Τετράγωνος σανὶς ἐπὶ τῆς ὁποίας κόπτεται τὸ παχὺ δέρμα διὰ τὰ καττύματα τῶν ὑποδημάτων. Πβ. ἀχναροκόπος.

ἀχνολαλιά ἡ, Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχνα καὶ τοῦ οὐσ. λαλιά.

Πνοή καὶ συνεχδ. ἀσθενεστάτη φωνή: Ἐχαθήκανε, δὲ ᾠροικᾶς μῆτε τὴν ἀχνολαλιά δως.

ἀχνολαῶ ἀμάρτ. Μέσ. ἀχνολαλειῶμαι Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχνα καὶ τοῦ ρ. λαῶ.

Δίδω σημεῖα ὑπάρξεως διὰ τῆς φωνῆς: Ἐχάθηκε καὶ δὲ δοῦ ᾠροικῶ δλεῖ ποθὲς νὰ ἀχνολαλεῖται.

ἀχνόλαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχνόλαστες Σκυρ. ἀχνόλαστους Σάμ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ ἐπιθ. *λαστός < ἀρχ. ἐλαύνω,

